

BIG BOUNCERS

O.V.N.I.

SINOPSI

O.V.N.I és una peça que qüestiona la funcionalitat i durabilitat dels objectes que ens envolten, explorant la relació entre objecte /cos / context i significat.

L'escriptura de la peça es desplega a mode de relació associativa entre cossos estranyats, objectes desubicats, relacions aparentment inútils alhora que revela noves connexions entre tots els elements de l'escena, realitzant un viatge on es transforma constantment el significat d'allò que veiem.

CONCEPTE

El nou projecte del Col·lectiu BIG BOUNCERS, O.V.N.I, explora la relació entre objecte / cos / context / significat, desplegant possibles imaginaris que sorgeixen de la combinació o alteració d'aquestes relacions.

Els objectes, que per definició són ens limitats amb una funció precisa i perceptibles a la vegada pels sentits del tacte i de la vista, serveixen en aquesta peça com a detonant per a plantejar una sèrie de preguntes:

Quina és la funció d'un objecte? Com ens relacionem amb l'objecte? Quina duració tindrà l'objecte en la funció per la qual ha sigut creat? Quants usos diferents podem donar-li a un objecte? On va a parar quan deixa de ser útil? Quan de temps tardarà la matèria que el compon a desaparèixer del planeta? O.N.V.I planteja aquestes preguntes fent-les extensives al cos, l'escena i al públic, objectualitzant tots els elements del fet escènic: Quina funció i durabilitat tenen l'espectador, l'intèrpret, l'escenari, la ficció? Ens interessa tractar els objectes i la seva funció i durabilitat per reflexionar sobre com la nostra societat acumula d'una manera il·limitada. Observem que vivim en una societat en la qual s'ha incentivat la necessitat de tenir/posseir, la necessitat de produir sense límit, de consumir i acumular sense tenir en compte ni d'on ve ni on acabarà tot allò que produïm.

L'escriptura de la peça es desplega a mode de relació associativa i permet revelar noves relacions entre tots els elements de l'escena, i realitzar un viatge on es transforma constantment el significat d'allò que veiem.

L'ESCENA

La dramaturgia d'aquesta peça es basa en una escriptura que presenta i relaciona objectes i cossos, sempre de manera associativa.

Els cossos i els objectes es presenten inicialment en un mateix pla, i és a l'arrel d'aquesta comparativa on es revelen les seves diferències. Això ens permet també reflexionar sobre l'excés de producció i la durabilitat del que produïm, que sens dubte ens sobreviurà: l'objecte que sobreviu al cos.

Al llarg de la peça els objectes es van acumulant en escena generant diferents paisatges que evidencien aquesta saturació.

La llum en aquesta peça és un element discursiu essencial de la dramaturgia. A través de la llum s'utilitza l'espai de manera fragmentada per presentar els cossos i els objectes, aïllant-los del seu context. Aquest ús de la llum permet enfocar la mirada i generar una imatge suspesa, que facilita la lectura associativa.

En aquesta peça la llum és un element fonamental que defineix el ritme de l'escena a través de canvis constants entre llum i foscor, duració de les imatges, el que queda dins o fora de la llum, el que veiem i el que intuïm, etc. Un altre element definitori de l'escriptura de la peça és l'ús del color tant en els objectes, com en el vestuari i en la llum, ja que a través del color es generen associacions visuals i es construeix un univers plàstic específic. S'aposta per colors saturats que ressalten en l'espai escènic tradicional en forma de caixa negra.

EL MOVIMENT

El tractament inicial del cos parteix de la seva presentació de manera estàtica equiparant-lo a l'objecte per acabar diferenciant-lo d'aquest a través del moviment.

El cos i el moviment es tracten de diverses maneres: el cos com a objecte, el cos accionant en relació a objectes, el cos en accions concretes, el cos en relació a un altre cos, etc. Es mostra el cos en acció i entrant en la repetició com a símil d'un engranatge mecànic que no para de produir.

EL PÚBLIC

Aquesta peça ofereix al públic una manera de llegir l'escena molt clara, a mode de joc associatiu, que el convida a participar amb una mirada activa.

Es tracta l'espai del públic com una part més de l'escena, en el sentit de tenir-lo present com a realitat i material potencial per a incorporar a la construcció escènica.

O.V.N.I vol provocar una actitud activa de l'espectador, al qual es convida a construir una visió múltiple i complexa de la realitat, entenent que aquesta és sempre relativa i subjectiva.

Aquesta és una temàtica present a tots els treballs del Col·lectiu Big Bouncers, (Big Bounce, Big Bounce-Site Specific, I see a spider on the wall) que s'explora des d'un nou punt de vista en aquesta peça.

SOBRE O.V.N.I.

Per Tanya Beyeler

Des de sempre l'amenaça colonialista, aquella donada per la intrusió "de l'altre" en el propi territori, ha estat una de les majors preocupacions en les societats humanes. Més encara en el suposat cas d'una invasió per part d'una civilització, ja no només desconeguda, sinó provinent d'altres mons. Amb els avenços tecnològics, l'amenaça procedent de l'espai s'ha convertit en una situació futura més que probable i gairebé tangible, que ha donat peu a una in comptable varietat de materials gràfics i literaris, instal·lats ja en l'imaginari col·lectiu.

La paraula OVNI al·ludeix a l'arquetip d'aquesta amenaça que en fa la invasió extraterrestre i el títol d'aquesta peça se serveix d'aquesta imatge d'aparició fugaç i estranya d'un cos desconegut provinent de l'espai, per activar en escena una semiòtica visual al voltant dels objectes.

La provocació es manifesta en la dicotomia que emergeix entre l'imaginari d'excepcionalitat que suggereix el títol de l'obra, en contraposició amb els elements que, mitjançant un procés d'acumulació, es presenten en escena. Aquests, conformen un repertori d'objectes petits, quotidians, previsibles, banals i amb escàs valor, dissenyats per fallar sota el càlcul de l'obsolescència programada, objectes que es reproduïen a gran escala a tot el món dia rere dia i que conformen el paisatge visual de pobles i ciutats en què una gran majoria dels individus d'aquest planeta viuen. Un planeta, el nostre, ocupat ja per una vasta tribu de cossos inanimats, sense ànima, vibrants i sorollosos; fets de plàstic, fibres sintètiques, làtex, alumini, plom i altres metalls i compostos químics que, paradoxalment, trigaran a desaparèixer d'aquest món molt més que els cossos (i els noms) dels seus creadors.

Els objectes, entesos com a eines, s'han anat perfeccionant en el temps, han augmentant en quantitat i varietat i, en teoria, han estat concebuts per servir-nos i fer-nos la vida més fàcil. Però si en un principi, les eines van ser pensades com una prolongació de la mà, ara l'evolució tècnica els ha conferit un lloc en la categoria d'objectes fonamentals, i en alguns casos fins i tot de culte. Com vedells d'or han abandonat el territori del que és merament utilitari per ocupar al seu aire el món de les idees, convertint-se així en imatges abstractes que ens sedueixen amb la seva especulació.

Sota aquests supòsits de deliri material, OVNI es planteja com una obra de dansa que interroga quin és el lloc del cos i la seva utilitat com a màquina orgànica, estructura sensible per relacionar-se amb l'entorn i matèria degradable que ens acompanya des del naixement fins a la mort.

L'obra comença posant en marxa un dispositiu efectista i fotogràfic, gairebé promocional, d'associacions visuals entre objectes i la seva relació funcional amb el cos humà. Ràpidament aquest vincle persona-objecte s'altera per iniciar un relat més confús i tens que fluctua entre la simbiosi i l'enfrontament entre cossos de diferent natura. L'escena, al principi concebuda sota una lògica expositiva, esdevé aviat un camp de batalla en què es van acumulant runes, moviments convulsos, paraules i gestos residuals i incomplets: despulles escampades d'alguna cosa que va ser unitat, impulsades ara cap al buit, abduïdes, condemnades a seguir existint, a la recerca d'una nova raó de ser.

La incògnita que desenfunda OVNI no resideix tant en la utilitat dels objectes com a necessaris o no, sinó en la seva sobreproducció; aquesta maquinària incontenible i deslligada que no para d'escopir aparells i gadgets i que, com una onada devastadora, ofega tot traç natural de la nostra existència en ocupar el nostre espai vital.

FITXA ARTÍSTICA

Direcció: Col·lectiu Big Bouncers (Cecilia Colacrai, Mireia de Querol i Anna Rubirola)

Creació i interpretació: Cecilia Colacrai, Mireia de Querol, Anna Rubirola, Ursa Sekirnic

Disseny d'il·luminació: Joana Serra

Col·laboració artística: Tanya Beyeler

Disseny de l'espai escènic i objectes: Maria Alejandre

Disseny de vestuari: Jorge Dutor

Disseny d'àudio: Pablo Mo Ramírez

Vídeo i foto: Tristán Pérez Martín

Producció: Anna Bohigas

Co-produeixen: Festival Simògraf (Olot), El Graner(Barcelona) i Antic Teatre (Barcelona)

Amb el suport de: La Visiva (Barcelona), El Graner (Barcelona), Sharing&Moving/International Residencies, Festival Interplay (Torino), La Caldera (Barcelona), L'Estruch (Sabadell), L'Animal a l'Esquena (Celrà), Festival Grec (Barcelona)

Agraïments: Sergio Roca, Iris Heitzinger

Estrena: Festival Sismògraf dia 21 d'Abril de 2017, Teatre Principal d'Olot

TRAJECTÒRIA DEL COL·LECTIU BIG BOUNCERS: Cecilia Colacrai, Anna Rubirola i Mireia de Querol.

Big Bouncers és un col·lectiu format per les creadores Cecilia Colacrai, Anna Rubirola i Mireia de Querol. Totes elles són creadores independents residents a Barcelona. Compten amb una àmplia trajectòria com a creadores en solitari o col·laborant amb altres artistes així com en la docència de la dansa.

A l'Abril del 2012 es crea el Col·lectiu Big Bouncers, un grup de recerca i creació amb l'objectiu de desenvolupar una pràctica comú, amb l'interès d'investigar i aprofundir en els nous llenguatges escènics i generar una metodologia de treball pròpia. Des de l'inici el treball del col·lectiu s'ha desenvolupat i articulat al voltant de tres eixos d'acció: la creació de peces escèniques, la creació de performances per espais no convencionals "site specific", i la pedagogia.

Actualment gestionen també les activitats de l'espai de creació La Visiva (Barcelona), i formen part del nou projecte de La Caldera. El col·lectiu ha rebut el Premi Sebastià Gasch, Aplaudiment a la creació emergent, FAD 2015, per la peça BIG BOUNCE.

Fins ara han estrenat les peces: BIG BOUNCE (2013), BIG BOUNCE - SITE SPECIFIC (2013-2016), DOPPELGÄNGER (2014), I SEE A SPIDER ON THE WALL (2014), i O.V.N.I (2017).

BIG BOUNCE (2013)

Big Bounce és una peça escènica centrada en el moviment i la paraula que gira entorn al concepte d'origen i que juga a desplegar possibles futurs, derivats d'un mateix origen. Big Bounce proposa un viatge que qüestiona la temporalitat del fet escènic a partir de cossos que es transformen, es substitueixen i es complementen contínuament. **Big Bounce ha rebut el Premi Sebastià Gasch, Aplaudiment a la creació emergent, FAD 2105.**

BIG BOUNCE SITE SPECIFIC (2013-2016)

Proposa un treball centrat en la relació entre el moviment, la paraula i l'espai. La investigació gira entorn l'espai escollit, i més concretament al voltant dels seus orígens. S'indaga en la seva història, la seva transformació, els seus usos diversos, les persones que l'han habitat, la seva funció dins la comunitat, la seva influència en l'entorn en què es troba i viceversa.

DOPPELGÄNGER (2014)

Creació que interactua amb l'obra de l'artista plàstic Tom Carr en el marc de l'exposició "Tom Carr.Ecos de Carles Buïgas". En aquesta peça es tracta el tema de la duplicitat a partir de dos cossos i les seves ombres. El joc de llums i ombres que genera la creació de la instal·lació ofereixen diàlegs i suggereixen jocs i duplicitats. Aquesta peça ha realitzat una itinerància per diversos museus de Catalunya (2014- 2016).W

I SEE A SPIDER ON THE WALL(2014)

La creació sorgeix d'un encàrrec de direcció per al grup de dansa Pryzmat, provinent de Olztyn, Polònia. En aquesta peça es treballa a partir d'alguns principis desenvolupats a la peça Big Bounce, aplicats a un grup gran d'intèrprets. S'utilitza la dualitat de la paraula versus el moviment i el treball grupal versus el treball individual posant èmfasi en com llegim el que veiem.

>>Estrena: Festival Vila-real en dansa, 4 d'octubre del 2013. Presentada a: Olztyn Cultural Centrum (Polònia), Antic Teatre, Festival Grec, Fira de Tàrraga, La Caldera, Centre Cívic de Porqueres, Centre Cívic Urgell, entre d'altres.

Vídeo: <http://vimeo.com/91918161> pass: bote

>>Estrena: Casa Elizalde, Barcelona, 20 de febrer del 2013.

Presentat a: Museu d'Art de Cerdanyola, MACBA (EL MACBA ÉS VIU), Festival Sismògraf (Itinerari de dansa al Parc nou-Olot), La Pedrera (Dansa ara), MNACTEC Terrassa (Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya) dins del marc de les Jornades Europees de Patrimoni (Terrassa), La Caldera/Les Corts dins el Cicle Acció Mutant.

Vídeos:

<http://vimeo.com/91418774> pass: bigbouncesitemb

<http://vimeo.com/100087131> pass: olot

<http://vimeo.com/115811483> pass: sitepedrera

>>Estrena: Centre Cultural el Carme de Badalona, el 20 de juny del 2014.

Presentat a: Centre Cultural El Carme de Badalona, Sala Antoni Garcia del Museu de Tortosa, Centre Cultural El Casino de Manresa, Museu Abelló de Mollet del Vallès, Sala d'exposicions Espai 1 de Santa Perpètua de Mogoda, Can Manyé Espai d'Art i Creació d'Alella, Edifici de l'Harmonia Museu de l'Hospitalet de Llobregat, Centre Cultural de Terrassa. I ha conclòs la seva itinerància a la Casa de la Paraula, Santa Coloma de Farners el 19 de març del 2016.

>>Estrena: el 9 de novembre del 2014 a Olztyn, Polònia. Residències: Burdag Studio i La Visiva.

Suport: Olztyn Cultural Center i Cia. Pryzmat.

CECILIA COLACRAI

Ballarina, creadora independent i professora de dansa contemporània resident a Barcelona des de l'any 2002.

Forma part de la junta directiva de la APDC (Assoc. de professionals de la dansa de Catalunya) i és artista resident de la Caldera.

Actualment i des de l'any 2012 treballa de manera independent amb les artistes Anna Rubirola i Mireia de Querol al Col·lectiu Big Bouncers. Reben el Premi Sebastià Gasch, Aplaudent a la creació emergent per la peça Big Bounce, FAD 2015. El Col·lectiu Big Bouncers gestiona també l'espai de creació La visiva, que es converteix en la seva seu regular.

És part del Group LaBolsa, (Iris Heitzinger, Natalia Jiménez, Mireia de Querol, Xavier Moreno, Anna Rubirola i Federica Porello) dirigit pel coreògraf Thomas Hauert a l'espectacle La mesura del desordre, estrenada al Festival Grec el juliol de 2015. Treballa també amb els creadors Joao Lima i Anna Rubirola en la peça Morder la llengua i amb Jorge Albuerne a les peces de dansa-circ Gira i Ultimo, el baile. Crea dues peces en solitari: Sola? (2005) i La incorruptible belleza de la distancia (2011).

Ha col·laborat amb diferents coreògrafs com: Alexis Eupierre, Montse Colomé, Toni Mira, Cia. Nats Nus, Sebastián García Ferro, Cia. Emmanuel Grivet (França).

Ofereix classes de dansa contemporània i improvisació des de l'any 1997 a Argentina i des del 2002 a Barcelona i altres ciutats d'Europa i Llatinoamèrica.

www.ceciliacolacrai.com

MIREIA DE QUEROL

Coreògrafa, ballarina i professora de dansa contemporània, resident a Barcelona.

Graduada en el Grau Superior de Dansa Contemporània a la Theatreschool (AHK), Holanda, 2003-2007. També es llicencia en Humanitats a la Universitat Autònoma de Barcelona (2001-2008).

Com a coreògrafa treballa amb les artistes Anna Rubirola i Cecilia Colacrai, formant el col·lectiu Big Bouncers, amb el qual han creat diverses peces, de les quals Big Bounce ha rebut el Premi Sebastià Gasch, Aplaudent a la creació emergent, FAD 2015. Des del col·lectiu gestionen l'espai de creació La Visiva des del 2014 i són projecte associat a La Caldera. Forma part del Group la Bolsa, el qual col·labora amb Thomas Hauert en la creació de la peça La mesura del desordre (Festival Grec 2015). El seu solo I tots els altres (2011), fou guanyador del 3er Premi al Baltic Movement Contest de Gdansk, Polònia (juny 2011).

Com a ballarina treballa regularment amb el coreògraf i ballarí Albert Quesada, i amb la Cia. Mudances, dirigida per Àngels Margarit. Ha treballat amb coreògrafs com Kenzo Kusuda, Arantxa Sagardoy, Angela Lamprianidou i Sebastián García Ferro.

Des del 2012 co-dirigeix la mostra de dansa contemporània Mostra IN SITU, amb seu a l'Arts Santa Mònica.

Com a professora ha impartit classes de dansa creativa, dansa contemporània, i improvisació des de 2007 a diversos centres com Tragant dansa, Eòlia i CSD de l'Institut del Teatre de Barcelona, entre d'altres.

www.mireiadequerol.cat

ANNA RUBIROLA

Creadora independent i intèrpret, resident a Barcelona. Des del 2005 combina la feina d'intèrpret amb la creació pròpia i col·lectiva. Actualment forma part del col·lectiu Big Bouncers juntament amb Cecilia Colacrai i Mireia de Querol, amb qui ha realitzat diferents peces i amb qui gestiona l'espai de creació La Visiva. Big Bouncers ha rebut l'aplaudent a la creació Emergent dels Premis Sebastià Gasch 2015.

També forma part de G.R.U.A (Grup de Recerca d'Universos Artístics) juntament amb Pere Faura i Claudia Solwat. G.R.U.A genera nous contextos d'exhibició artística com Caravana de Trailers (Festival Grec/Festival Sismògraf, Festival TNT), i Tacet (Festival Grec).

Forma part del Group LaBolsa que ha creat La Mesura del desordre amb direcció de Thomas Hauert estrenada al Festival Grec 2015.

Anteriorment ha col·laborat amb creadors com Pere Faura, Joao Lima, Maria Montseny, Mira Calix (Londres), Vrak' Trio (França), Julyen Hamilton i John Jasperse.

Ha treballat com intèrpret a diverses companyies: Àlex Rigola, Erre que Erre, Sol Picó, Array (Londres), F.& C. Ben Aïm (Paris).

Ha dirigit la preparació física d'actors en produccions de teatre de Pau Carrió i Àlex Rigola, i creat la coreografia d'Enric V i Hamlet de Pau Carrió. Imparteix cursos de dansa contemporània, improvisació i composició des de l'any 2000 a diferents centres internacionals.

www.annarubirola.wordpress.com

FIDXA
ARTISTICA

CONTACTE

www.bigbouncers.wordpress.com

bigbouncers111@gmail.com

+34 696613914